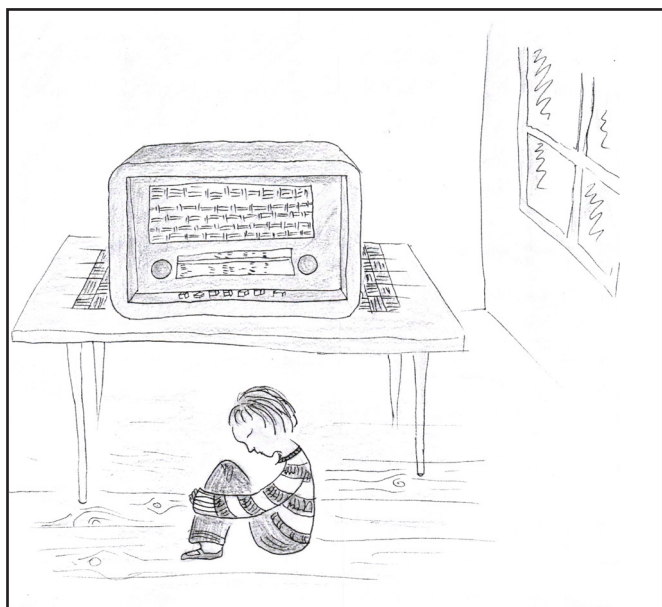

OBRÁZEK Z VÁLKY

(ilustrovaná povídka)

Jmenuji se Žofie Vobrová a narodila jsem se roku 1940 na Plzeňské třídě na Smíchově, v bytě v dělnické čtvrti. Tyto byty byly velmi nepohodlné. Z války si pamatuji velmi málo. Pamatuji se, jak v rozhlase četli jména popravených po heidrychiádě. V té době se hodně popravovalo. Ze začátku jsem tomu nerozuměla, ale v průběhu času mi to došlo.

Na Plzeňské třídě lidé postavili barikády. S kamarády jsme chodili do jednoho domu. Prošli jsme jím a vylezli jsme ve vedlejší ulici za barikádami. Barikády byly postavené z obrovských sudů. V té ulici stála tatrovka. (Dnes je v tom místě obchod s obuví.)

Na Plzeňskou třídu přijeli Rusové, aby osvobodili Prahu. Rusy, kteří stáli na straně Ameriky, můj tatínek nazýval „Vlasovci“. Na konci války zněly sirény. Chodili jsme se schovat do sklepa a já jsem z toho neměla rozum a říkala jsem: „Ich wiederhole, ať už jste dole.“ A utíkali jsme do sklepa.

Ve válce všichni mluvili o tom, co bude po ní. A když byl konec, maminka mi řekla: „Už je mír!“ A já na to: „Co je to mír?“ „To znamená, že je konec války.“ „Hurá, já dostanu kočárek!“ radovala jsem se. To bylo v květnu a vytoužený kočárek jsem dostala až k Váno-

Tel.: 251 001 101

Fax: 253 519 426

www.waldorfjinonice.cz

posta@waldorfjinonice.cz

Základní škola waldorfská, Praha 5 - Jinonice, Butovická 228/9

Bankovní spojení: KB a.s., číslo účtu: 19-1552510257/0100, IČO: 65990722

cům. V té době bylo těžké kočárek sehnat. Jednoho dne přišla maminka domů a plakala, protože viděla, jak se Češi mstí na Němcích. Moc jí to mrzelo.

Můj tatínek se vyučil na mlynáře. Tady v Praze ale provozoval obchod s jídlem a smíšeným zbožím. Krámek nám po válce znárodnili a tatínek šel pracovat do továrny.

Každé prázdniny jsem jezdila za strýcem na velkostatek, pomáhali jsme při žních. Stávali jsme každé ráno se slepicemi. Na dvoře vrkali holoubci, štěbetala drůbež a bučely kravičky. Každá kravka měla své jméno. Strýček měl jednu zvláštnost. Místo toho, aby na koně volal: „Prrrrr.“ Dával jim povel tím, že zavolal: „Ouuu!“ My děti jsme ale věděli, že tento povel patří obvykle kravičkám.

Na venkov jsem jezdila moc ráda, nejen za strýcem, ale i za svou tetičkou, která bydlela na Vysočině. Praha však zůstala mým pravým domovem.

ŽIVOT paní Žofie Vobrové

(životopis)

Paní Žofie Vobrová vystudovala základní školu a střední školu v Praze. Složila maturitu a pokračovala na jazykové škole, kde se učila mluvit anglicky, německy, francouzsky a rusky.

Začala pracovat jako cizojazyčná korespondentka. Ve své práci se ujala terminologie hudebních nástrojů. Několikrát navštívila Sovětský svaz, kde se podílela na spolupořádání výstav hudebních nástrojů.

Dnes se paní Vobrová věnuje přepisování a čtení starých knih. Dělá průvodkyni na menších výletech a zájezdech.

Na naši otázku, jak by porovnala život za války a dnes, nám odpověděla:

„Dnešní doba je mnohem jednodušší. Lidé snáze najdou zaměstnání. Přeprava je také rychlejší a dostupnější. Lidé se dnes mají dobře.“

